

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobkyně: **J. T.**, narozena X,
státní příslušnice Ukrajiny,
bytem X,
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
se sídlem Kovářská 4, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2018, čj. OAM-248/ZA-06-K01-PD1-2010,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně podanou žalobou napadá v celém rozsahu shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla prodloužena doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pominuly důvody, pro něž žalobkyni byla udělena doplňková ochrana, neboť podle zpráv o zemi původu může nyní využít institutu vnitřního přesídlení. V případě návratu již žalobkyni nehrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Proto doplňkovou ochranu neprodloužil a žádost zamítl.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného z důvodu, že žalovaný porušil § 3, § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 14a odst. 1 zákona o azylu s tím, že žalobkyně splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle citovaného ustanovení, neboť jí v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy zejména v důsledku přetrvávající špatné bezpečnostní situace v D. oblasti a vnitřní přesídlení není reálné. Dále měl žalovaný porušit § 53a odst. 4 ve spojení s § 17a zákona o azylu, protože okolnosti vedoucí k udělení doplňkové ochrany trvají, nezměnily se do té míry, že by doplňkové ochrany již nebylo zapotřebí.
3. Žalobkyně má za to, že žalovaný nedostatečně zkoumal možnost vnitřního přesídlení, a jeho odůvodnění je nedostatečné. Žalovaný nezohlednil řadu zpráv o zemi původu, které hovoří ve prospěch argumentace žalobkyně. Žalovaný poukázal na snahu o reformaci bezpečnostních složek, ale nezohlednil potíže ve vymáhání práva. Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o stavu lidských práv na Ukrajině za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017 je Ministerstvo vnitra odpovědné za udržování vnitřní bezpečnosti a pořádku, dohlíží na policii a další pracovníky v oblasti vymáhání práva. Služba bezpečnosti Ukrajiny (dále jen „SBU“) je zodpovědná za veškerou státní bezpečnost, nevojenskou rozvědku a záležitosti kontrarozvědky. Ministerstvo vnitra je podřízeno kabinetu ministrů a SBU podléhá přímo prezidentovi. Civilní orgány měly obecně kontrolu nad orgány činnými v trestním řízení, ale jen zřídka podnikly kroky k potrestání zneužívání spáchaného bezpečnostními silami. Beztrestnost za porušování ze strany donucovacích orgánů státu zůstala významným problémem, který je často zdůrazňován ve zprávách Human Rights Monitoring Mission in Ukraine (dále jen „HRMMU“) a jiných skupin pro lidská práva. Zářijová zpráva HRMMU popisovala problém tlaku na soudnictví, neschopnost a neochotu Úřadu generálního prokurátora a Úřadu vojenského prokurátora prošetřovat zneužívání.
4. Žalobkyně dále odkázala na zprávu kanadské Rady pro přistěhovalectví a uprchlíky (*Immigration and Refugee Board of Canada*) ze dne 14. 1. 2016 týkající se nové právní úpravy policie, která je účinná od 10. 11. 2015. Podle názoru emeritního profesora ze dne 7. 1. 2016 je v ní kladen důraz na reformování policie v západním stylu s orientací na služby, snižování násilí a korupce, která stále trvá v oblasti vymáhání práva, i když byla snížena zavedením nových hlídkových jednotek. Korupce zůstává jedním z ústředních témat ukrajinské policie. Dále zpráva Spojených států amerických o kriminalitě a bezpečnosti pro Ukrajinu za rok 2014 ze dne 10. 6. 2014 uvádí, že korupce je obrovským problémem a orgány činné v trestním řízení jsou jeho součástí. Nízké mzdy, nedostatečná odborná příprava, špatné pracovní podmínky a nedostatek základního vybavení přispívají k systémové vnitřní korupci a obecné neúčinnosti. Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o postupech v oblasti lidských práv pro rok 2014 (od ledna do září 2014) Úřad generálního prokurátora zahájil trestní vyšetřování zahrnující 1 236 policistů zejména v souvislosti s korupcí a zneužíváním moci. Z těchto zpráv podle žalobkyně vyplývá, že ačkoliv policie prochází určitou reformou, je stále přítomna

korupce, zneužívání pravomoci a její neúčinnost. Žalobkyně se tedy neztotožňuje s odůvodněním žalovaného, který uvedl, že ukrajinský právní systém poskytuje svým občanům dostatek právních prostředků na jejich obranu.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 12. 2018 uvedl, že postupoval v souladu se zákonem. Žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, které by odůvodnily udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Má za to, že žalobkyně se svou matkou podaly žádosti z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. Žalobkyně je již plnoletá, se svým otcem nemusí udržovat kontakty, je práce schopná, bez vážných zdravotních obtíží a v případě návratu do země původu si může vybudovat svou existenci obdobně jako její spoluobčané. Korupce je pak přítomná i v zemích s vysokými demokratickými standardy. Orgány činné v trestním řízení postupují efektivně. Kanadská a americká zpráva o zemi původu jsou neaktuální, popisují situaci na Ukrajině v letech 2014 až 2015. Otázkou vnitřního přesídlení se žalovaný zabýval dostatečně na stranách 4-5 a 7-9 napadeného rozhodnutí. Žalobkyni byla udělena doplňková ochrana v roce 2015 na dobu určitou s tím, že jí již nemusí být prodloužena. Žalovaný uzavřel, že nezjistil hrozbu reálného nebezpečí ve smyslu § 14a zákona o azylu, proto žalobkyni doplňkovou ochranu neprodloužil, a navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Posouzení žalobních bodů

6. Soud ověřil, že žaloba ze dne 12. 9. 2018 byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 12. 2015 žalobkyni nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a byla jí udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný rozhodnutí ve vztahu k udělení doplňkové ochrany odůvodnil tím, že žalobkyně by se ocitla v postavení vnitřně vysídlené osoby, neboť žila v D. oblasti ve městě K., které bylo bezprostředně zasaženo ozbrojeným konfliktem. Ukrajinu opustila jako nezletilá, příbuzné má jen v D. oblasti a navíc s nimi není v kontaktu. Žalovaný na základě posouzení zpráv o zemi původu dospěl k závěru, že žalobkyni v případě návratu do země původu skutečně hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
8. Žalobkyně dne 11. 10. 2017 podala žádost o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a zákona o azylu s odůvodněním, že studuje v maturitním ročníku a byla přijata na vyšší odbornou školu. Vyjádřila obavu z politické situace a válečného konfliktu na Ukrajině a strach z pronásledování otcem.
9. Dne 13. 11. 2017 byl se žalobkyní proveden pohovor v českém jazyce. Z protokolu o pohovoru plyne, že žalobkyně žádá o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu zhoršení situace na Ukrajině, neboť dne 7. 11. tam došlo k teroristickému útoku. V České republice studuje a chce v tom pokračovat. Na úřadě jí bylo sděleno, že za pár měsíců bude moci požádat o trvalý pobyt. Žalobkyně si je vědoma toho, proč jí byla udělena doplňková ochrana. Projevila politování nad tím, že v předchozím řízení nebyly zohledněny potíže s jejím otcem. Právě on způsobil, že se s ní a její matkou nebaví zbytek rodiny. Žalobkyně kvůli tomu trpí depresí. V rámci Ukrajiny se nemůže přestěhovat, neboť neovládá ukrajinský jazyk, pouze ruštinu. Ukrajinsky se učila jen ve škole. Na západní Ukrajině je rusky mluvící osoba odsuzována, což se dozvěděla od své spolužačky, která tam žije. Na Ukrajině nevidí žádnou budoucnost. Prezident zde ovládá média a zrušil přístup

k sociálním sítím. Z vyprávění přítelkyně její matky ví, že se na Ukrajině dějí strašné věci. Žalobkyně sleduje dění na Ukrajině na prvním kanálu ruské televize, která vysílá ostřelování domů. Ačkoliv se v bezpečných oblastech na východě Ukrajiny mluví rusky, nevidí tam svou budoucnost, nenašla by tam uplatnění, neboť se zajímá o umění.

10. Žalobkyni brání v přesídlení v rámci Ukrajiny to, že v České republice studuje v maturitním ročníku, což je pro ni priorita. S otcem byla v kontaktu naposledy před deseti lety, od té doby jej neviděla. Také jí volal asi před šesti lety a chtěl od ní peníze. Žalobkyně neví, kde se nachází. Zprostředkovaně se dozvěděla, že se zbláznil. Žalobkyně nyní bydlí u své matky v N. a bude se stěhovat do K. V., kde bude studovat v denním studiu na diplomovaného zubního technika a dálkově sociální pedagogiku. Společnou domácnost sdílí s matkou v jejím bytě 1+1 a často tam bývá i její bratr. Živí se různými brigádami, jedná se o legální práci prováděnou na základě dohod o provedení práce. Žalobkyně studuje uměleckou školu v P., kam denně dojíždí, neboť si nemůže dovolit bydlet v P.. Asi je schopna se sama uživit, pokud nemusí platit nájem. V České republice nemá žádný majetek ani jiné blízké osoby. Matka žalobkyně Ukrajinu nenavštěvuje. Žalobkyně neví, kdy tam matka byla naposledy, neboť s ní bydlí teprve poslední rok. Ještě neví, kde bude v K. V. bydlet. Bez maturity tam na školy ještě nebyla přijata, ale má to přislíbeno po maturitě na základě talentových zkoušek. V roce 2017 byla jako turistka v Ř., I. a Ch.. Kontakt s příbuznými na Ukrajině neudrží, nezná jejich situaci. V R. má jednu kamarádku původem z K.. Od její matky má zprávy o ulicích zničených ostřelováním.
11. Žalobkyně dále uvedla, že by se na Ukrajině po přesídlení do bezpečné oblasti o sebe nedokázala postarat, neboť cena potravin je tam vysoká, avšak mzdy nízké. Návrat na Ukrajinu by psychicky nezvládla. Na čtrnáct let života tam chce zapomenout, protože tam nebylo nic dobrého. Na Ministerstvu vnitra žalobkyni sdělili, že bude moci podat žádost o trvalý pobyt. Matka má polské pobytové oprávnění a brzy bude mít polské občanství. Žalobkyně bere asi rok antidepressiva předepsaná lékařem, k němuž chodí na kontroly asi každé tři měsíce. Dříve trpěla astmatem, ale nyní se s ním neléčí. Její zdravotní stav ovlivňuje její běžný život tak, že když má horší stavy, nemůže nic dělat, nemluví, stále spí, nebo naopak nemůže spát. Tyto stavy se vrací, když jí něco rozesmutní nebo když týden vynechá předepsanou medikaci. Zkoušela medikaci vysadit, ale zjistila, že se bez ní zatím neobejde. Lékařské zprávy je schopna dodat do čtrnácti dnů. Žalobkyně na závěr uvedla, že je žalovaný špatně informovaný o situaci na Ukrajině, válka tam stále pokračuje.
12. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklad zprávu ČTK ze dne 4. 1. 2018 *„Ukrajina přitvrzuje proti domácímu násilí a neplacení alimentů“*, informaci sítě místních lékařů pracujících v zemích původu ze dne 4. 7. 2017, čj. BMA 9749, získanou v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu IV – Dostupnost léčby deprese a post-traumatického stresového syndromu včetně dostupnosti léků, dále informaci Velvyslanectví Ukrajiny v České republice staženou z jeho webu dne 12. 6. 2018 – Vyhotovení cestovního pasu občana Ukrajiny pro výjezd do zahraničí, výroční zprávu Amnesty International 2017/18 – Stav lidských práv ve světě – Ukrajina ze dne 22. 2. 2018, výroční zprávu Human Rights Watch 2018 – Ukrajina ze dne 18. 1. 2018, informaci Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina, informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017 – Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 5. 2018 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po

návratu do vlasti a návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 12. 6. 2018 - Sociálněekonomické situaci na Ukrajině, dotace na komunální poplatky, dotace na bydlení, minimální mzda, výše životního minima, průměrná výše starobního důchodu a výše podpory pro matky samoživitelky, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 25. 7. 2016 – Možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 10. 2017 – Vnitřně vysídlené osoby, aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence, informaci Ministerstva vnitra ČR ze dne 22. 1. 2018, Ukrajina – Situace v zemi: politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby a konečně informaci Ministerstva vnitra Velké Británie ze září 2017 – Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk.

13. Dalšími podklady pro vydání rozhodnutí byl obsáhlý spisový materiál k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 1. 7. 2010, čj. OAM-248/ZA-06-2010, včetně navazujících rozhodnutí správních soudů a žalovaného, zpráv o situaci v zemi původu, které byly podkladem pro udělení doplňkové ochrany, nájemní smlouvy ze dne 22. 11. 2016, opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 10. 11. 2017, protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 13. 11. 2017, lékařské zprávy MUDr. H. z N. a p. c. s. r. o. v N. ze dne 27. 11. 2017, k níž jsou přiloženy dva příbalové letáky léků žalobkyně (antidepresiva C. + p. 20 mg a B. 5 mg).
14. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (tedy i rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany) posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože žádost o prodloužení doplňkové ochrany byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
15. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaný vyjádřil s tímto postupem výslovný souhlas, žalobkyně pak udělila souhlas *implicite*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělila, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.
16. Žalobkyně v bodě III. žaloby uvedla s uvozením, že jde o žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., výčet ustanovení zákonů včetně jejich citace, která měl žalovaný napadeným rozhodnutím porušit. Taková tvrzení však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dle ustálené judikatury jím je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou

charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči nim dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Na tomto právním názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, v němž s odkazem na svůj předchozí, výše citovaný rozsudek potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jemu domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum. Závěry uvedené ve zmíněných rozsudcích byly potvrzeny usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017 – 72.

17. Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o citaci či parafrázi ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobkyně a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 31). Výjimku pak představuje pouze tvrzení žalobkyně, podle něž žalovaný porušil § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobkyni hrozí nebezpečí vážné újmy v důsledku přetrvávající špatné bezpečnostní situace v D. oblasti, včetně toho, že žalovaný nedostatečně zkoumal možnost vnitřního přesídlení s odkazy na některé zprávy o zemi původu (tedy *de iure* dostupnost vnitřní ochrany). Tato žalobní tvrzení jsou dostatečně určitá, takže se jimi soud mohl zabývat.
18. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu je osoba požívající doplňkové ochrany oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit

veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti; b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu; c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu se doplňková ochrana odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí.

Podle § 17a odst. 2 zákona o azylu ministerstvo přihlédne při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí vážnou újmu odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště.

19. Žalobkyně při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 11. 2015, který bezprostředně předcházel udělení doplňkové ochrany rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 12. 2015, odkázala na v minulosti tvrzené důvody žádosti o mezinárodní ochranu, tj. domácí násilí, kterého se na ní dopouštěl otec, a dále uvedla, že všichni její příbuzní na Ukrajině žijí v oblasti zasažené ozbrojeným konfliktem, není s nimi v kontaktu a nechce se přestěhovat do jiné části země, neboť v České republice vystudovala obor zlatnictví, s nímž by těžko v zemi původu našla uplatnění. K návratu na Ukrajinu ji nic neláká. Žalovaný přiznal žalobkyni doplňkovou ochranu s ohledem na místo bydliště žalobkyně (město K. v D. na severu D. o.) a nejistý osud při využití institutu vnitřní ochrany. Obavu žalobkyně z dalších ataků otce žalovaný vyhodnotil jako nepodloženou, protože žalobkyně již v roce 2012 nabyla zletilosti, se svým otcem neudrhuje žádný kontakt, nemá ponětí, kde se zdrhuje, a společnou domácnost s ním již roky nesdílí. Proto nelze předpokládat, že by žalobkyně byla při nuceném návratu do země původu otcem bezprostředně ohrožena.
20. Soud považuje za významné zdůraznit, že doplňkovou ochranu nelze prodloužit, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. S ohledem na čl. 16 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), jenž byl

promítnut do § 17a odst. 2 zákona o azylu, je třeba přihlédnout k tomu, zda je změna okolností natolik významná a dlouhodobá, že osoba, která má nárok na doplňkovou ochranu, již není vystavena reálnému nebezpečí vážné újmy. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015 je zřejmé, že okolnostmi, které vedly k udělení doplňkové ochrany, jsou nepříznivá bezpečnostní situace v oblasti, kde měla žalobkyně před svým odchodem ze země původu bydliště, a nedostatečné záruky týkající se možnosti vnitřní ochrany v zemi původu. Naopak domácí násilí, jemuž žalobkyně čelila v zemi původu ze strany svého otce, nebylo shledáno jako důvod pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Z hlediska posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí jsou tedy relevantní změny týkající se bezpečnostní situace v D. oblasti a přístupu žalobkyně k efektivní vnitřní ochraně v zemi původu. Vedle toho je třeba rovněž vzít do úvahy, zda během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nevyšly najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána. V takovém případě by totiž bylo namísto doplňkovou ochranu prodloužit z onoho jiného (nového) důvodu (viz rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2013, čj. 6 Azs 15/2013 – 35). Tyto nové skutečnosti se jistě mohou týkat též dříve uvedeného důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jenž tehdy nebyl shledán jako dostatečný pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, jestliže nově zjištěné okolnosti jsou způsobilé změnit posouzení tohoto dříve uplatněného důvodu.

21. Ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany argumentovala žalobkyně tím, že studuje v maturitním ročníku a byla přijata na vyšší odbornou školu, vyjádřila obavu z politické situace a válečného konfliktu na Ukrajině a strach z pronásledování otcem. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany také uvedla, že trpí depresí, hrozí jí útlak od ukrajinsky mluvícího obyvatelstva, neboť ovládá jen ruštinu, a nevěří, že má na Ukrajině budoucnost. Žalovaný posoudil daný případ z hlediska doplňkové ochrany dle § 14a a podmínek upravených v § 17a zákona o azylu pro její odnětí, přičemž vzal v potaz také skutečnosti uvedené v průběhu pohovoru, a to v dostatečném rozsahu, své úvahy řádně odůvodnil a dospěl ke správnému závěru. Žalobkyně ve své žádosti neuvedla žádné důvody, které by byly relevantní z hlediska prodloužení doplňkové ochrany.
22. Námitka žalobkyně, že v případě návratu do země původu jí stále hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, zjevně mířící na aplikaci § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, přičemž využití vnitřní ochrany je nereálné, je nedůvodná. Jedná se o důvod, pro který byla žalobkyni přiznána doplňková ochrana v roce 2015, kdy výsledek užití institutu vnitřní ochrany byl nejistý. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nezpochybnil, že napjatá bezpečnostní situace panující v okolí linie kontaktu v D. oblasti i nadále představuje vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný nicméně vyšel z toho, že jsou splněny podmínky § 2 odst. 7 zákona o azylu (možnost vnitřní ochrany), pro něž nelze situaci hrozící žalobkyni považovat za vážnou újmu. Při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení (viz rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2016, čj. 1 Azs 113/2016 – 29, bod 25). Z rozsudku NSS ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009 – 74, pak vyplývá, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nutné

posoudit čtyři kritéria: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele. Při posuzování eventuality vnitrostátní ochrany v jiné části země původu je tedy kladen důraz na reálnost dané možnosti a její faktickou proveditelnost (viz rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2017, čj. 5 Azs 62/2016 – 87).

23. Ačkoliv soud připouští, jak ostatně v napadeném rozhodnutí uznal i žalovaný na základě zpráv o zemi původu (viz strany 4-5), že bezpečnostní situace v D. oblasti je stále vyhrocená (k tomu srov. zejména výroční zprávu Amnesty International z roku 2018), je nyní zároveň možné účinně využít vnitřní ochrany. V jejím rámci je možné zajistit osobám, které byly nuceny v důsledku konfliktu opustit své domovy, důstojný život v oblastech Ukrajiny nezasaženými boji, byť jejich integrace se úplně bez obtíží neobejde. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou vnitřního přesídlení. Žalovaný se možností vnitřní ochrany rozsáhle zabýval na stranách 5-9 napadeného rozhodnutí, kde vycházel z početných zpráv o zemi původu od mezinárodně respektovaných subjektů. Podle nich ozbrojený konflikt stále probíhá jen v některých částech D. a L. oblasti a nic nenasvědčuje tomu, že by se měl rozšířit i do ostatních oblastí země. Co se týče situace vnitřně vysídlených osob, žalovaný čerpal z informace LANDINFO ze dne 19. 12. 2017, informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 10. 2017 a informace Ministerstva vnitra Velká Británie ze září 2017, které se věnují výhradně analýze této problematiky, ale také z dalších zpráv, jež se touto otázkou zabývají okrajově.
24. K tomu soud uvádí, že ze zpráv vyplývá, že ukrajinské úřady nebyly zpočátku (vysídlování oblastí zasažených boji započalo na jaře 2014) připraveny na přijetí tak vysokého počtu vysídlenců, a tyto osoby tak byly do značné míry odkázány samy na sebe. Ale postupem času se státní orgány na nastalou situaci adaptovaly a proaktivně ji řešily. Svědčí o tom přijetí zákona o právech a svobodách vnitřně vysídlených osob přijatý již v říjnu 2014, který na základě registrace vysídleným osobám zajišťoval sociální zvýhodnění v podobě sociálních dávek a státní podpory. Být byl systém nedokonalý, jak naznačuje počet posléze přijatých novelizací právní úpravy, zároveň to ukazuje, že státní orgány země původu se snaží situaci pružně řešit. Jak shrnula zpráva norského centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017, možnosti vnitřně vysídlených osob začít budovat nový život a zapojit se do společnosti v nových místech pobytu dosti závisejí na strukturálních faktorech jako chudoba a nezaměstnanost, které se dotýkají rovněž místního obyvatelstva. Výzkumy prokazují, že vysídlenci jsou sice častěji ohroženi chudobou a nezaměstnaností, avšak přístup ke školní výuce a ke zdravotní péči mají víceméně na stejné úrovni jako místní obyvatelstvo. Podle informace LANDINFO také od začátku ozbrojeného konfliktu pomáhají vnitřně vysídleným osobám ukrajinské nestátní organizace, mezinárodní a zahraniční humanitární organizace. Na základě registrace místa pobytu získávají vnitřně vysídlené osoby přístup k sociálním službám a důchodům, ke školní docházce dětí a ke zdravotním službám. Takto registrované osoby pak v případě potřeby pobírají státní podporu pro vysídlence.
25. Podle informace Ministerstva vnitra ČR ze dne 22. 1. 2018, která cituje zprávu Výboru OSN pro lidská práva, mnoho vnitřně vysídlených osob nadále čelí byrokratickým překážkám a diskriminaci kvůli legislativním aktům přijatým od začátku konfliktu,

přičemž tyto osoby jsou ohroženy marginalizací ve společnosti a dalším prohloubením závislosti na vnější pomoci. Přesto podle posledního průzkumu 88 % vnitřně vysídlených osob tvrdí, že jsou částečně nebo plně integrovány do místní komunity. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 16. 5. 2018 je obecná situace po návratu do vlasti po dlouhém pobytu v zahraničí velmi individuální. Sama skutečnost kratšího či delšího pobytu v zahraničí většinou z ekonomických důvodů není pro ukrajinské občany ničím výjimečným, neboť podle oficiálních statistik pracuje v zahraničí více než 5 mil. občanů (reálná čísla však mohou být ještě vyšší). Ukrajínští občané mohou čelit, stejně jako navrátilci kdekoliv ve světě, při návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí nejružnějším praktickým problémům (propadlé doklady, neznalost nových pravidel, zpretrhané rodinné a další sociální vazby). Osoba, jež neúspěšně v zahraničí žádala o azyl, není nijak znevýhodněna oproti ostatním ukrajinským občanům.

26. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí v souvislosti s vnitřním přesídlením neopomenul zabývat ve světle zpráv o zemi původu také tvrzeními žalobkyně o postižení depresí, obav z toho, že se nebude moci uplatnit na ukrajinském pracovním trhu, a jejím postavením plynoucím z toho, že ovládá pouze ruský, nikoliv ukrajinský jazyk (viz informaci Ministerstva vnitra Velké Británie ze září 2017). Vycházel přitom z přiměřeně aktuálních zpráv o zemi původu, své závěry dostatečně odůvodnil. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že žalovaný se možností vnitřní ochrany zabýval v dostatečném rozsahu. Dospěl přitom ke správnému závěru, že po udělení doplňkové ochrany žalobkyni dne 11. 12. 2015 se konsolidovala situace v zemi původu, pokud jde o situaci vnitřně přesídlených osob, které pochází z oblastí zasazených ozbrojeným konfliktem, a to jak po stránce legislativní, tak po stránce faktické. Aktuální situace umožňuje žalobkyni usadit se v jiné části země původu (např. v části s významným podílem ruskojazyčného obyvatelstva), v níž s vysokou mírou pravděpodobnosti nebude ohrožena vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Stabilizace situace vnitřně přesídlených osob, s níž jsou spojeny celkově pozitivní změny jejich osobní situace, doprovázená též zlepšením celkové ekonomické situace v zemi původu, představuje významnou změnu, která není toliko přechodná, nýbrž dlouhodobá. Žalobní bod je nedůvodný.
27. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný nezohlednil početné zprávy, jež hovoří ve prospěch žalobkyně a podle nichž Ukrajinu sužují nedostatky ve vymáhání práva. Konkrétně žalobkyně poukázala na úryvky z informace Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o stavu lidských práv na Ukrajině za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017, ze zprávy kanadské Rady pro přistěhovalectví a uprchlíky ze dne 14. 1. 2016 a ze zprávy Spojených států amerických o kriminalitě a bezpečnosti pro Ukrajinu za rok 2014 ze dne 10. 6. 2014. Tento žalobní bod a k němu se vztahující důkazní návrhy nesouvisí s důvodem, pro který byla žalobkyni původně udělena doplňková ochrana, nýbrž s důvodem sice již dříve uplatněným, který ovšem neodůvodňoval přiznání doplňkové ochrany. Aby tyto skutečnosti byly z hlediska posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany významné, musely by představovat takovou změnu oproti stavu, z něhož vycházel žalovaný v rozhodnutí ze dne 11. 12. 2015, která by opodstatňovala odlišné posouzení daného důvodu z hlediska jednotlivých forem mezinárodní ochrany. Žalobkyně přitom v žalobě netvrdí, že by se situace v zemi původu ohledně dostupnosti policejní ochrany před domácím násilím zhoršila, tvrdí jen, že je nadále nepříznivá.
28. Soud kontrolou spisu zjistil, že zprávy o zemi původu, na které se žalobkyně v žalobě odvolává, nebyly podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Soud však souhlasí se

žalovaným, že uvedené informace odrážejí stav na Ukrajině v letech 2014 a 2016, zatímco napadené rozhodnutí bylo vydáno až dne 2. 8. 2018, tj. nejedná se o aktuální zprávy o zemi původu. Žalobkyně, stručně řečeno, z těchto zpráv dovozuje, že v případě jejího návratu na Ukrajinu nebude mít k dispozici účinné prostředky na obranu proti korupci v bezpečnostních složkách státu či zneužití pravomoci. Byť z obsahu správního spisu plyne, že policie v době nezletilosti žalobkyně, kdy žila ve společné domácnosti pouze s otcem, jelikož matka toho času pracovala dlouhodobě v zahraničí, nereagovala s dostatečnou účinností na domácí násilí páchané na žalobkyni jejím otcem, nelze z toho obecně dovozovat nevymahatelnost práva na Ukrajině. Podle aktuální zprávy ČTK ze dne 4. 1. 2018 obstarané žalovaným byl na Ukrajině přijat nový zákon proti domácímu násilí, který odborníci považují za nejpokrokovější v regionu. Podle něj je domácí násilí považováno za zločin, nikoliv jen přestupek, do výměry trestu se násilí vůči členu rodiny promítá jako přitěžující okolnost a pachatelé lze uložit trest odnětí svobody až do výše pěti let.

29. Soud v této souvislosti podotýká, že doplňkovou ochranu lze žadateli přiznat jen za podmínky, že existuje skutečné nebezpečí vážné újmy. Spojení „skutečné nebezpečí“ souvisí s otázkou pravděpodobnosti, že se obava z vážné újmy naplní, a s požadovaným důkazním standardem. Podstatu testu reálného nebezpečí vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006 – 82: *„Reálným nebezpečím (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“* Žalobkyně však z uvedených zpráv citovala pouze několik obecných závěrů o nedostacích ve vymáhání práva, aniž by jakkoliv rozvedla, v čem konkrétně jí v důsledku toho hrozí reálné nebezpečí. Na základě obsahu správního spisu a tvrzení žalobkyně v průběhu řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany se lze domnívat (s ohledem na to, že po ustanovení zástupce žalobkyně nedošlo k avizovanému doplnění žaloby), že tím měla na mysli zejména možnost účinné obrany proti případnému pokračování útoků ze strany otce.
30. Jak již výše soud naznačil, na Ukrajině byla přijata nová úprava postihování pachatelů domácího násilí, jež takové jednání kriminalizuje pod hrozbou přísných trestů na rozdíl od dřívější úpravy. Pokud by se tedy takové jednání vůči žalobkyni mělo po jejím nuceném návratu na Ukrajinu opakovat, lze mít za to, že policie by v takovém případě zakročila mnohem razantněji než v minulosti, kdy se mohlo jednat maximálně o přestupek či došlo k úplnému přehlížení takového jednání. Nadto lze souhlasit se žalovaným, že od posledního incidentu uběhla dost dlouhá doba, neboť žalobkyně byla v osobním kontaktu se svým otcem naposledy asi před deseti lety ještě jako nezletilá. Aniž by soud jakkoliv zlehčoval to, čím si žalobkyně v dětství musela projít, což také dosti pravděpodobně mohlo přispět k projevu deprese v pozdějším období života, nyní je žalobkyně dospělá a, soudě podle absolvování studia (zlatnice) v České republice a deklarovaných životních plánů, cílevědomá žena. Soud neprovedl žalobkyni navržené důkazy (zprávy o zemi původu citované v žalobě) z důvodu nadbytečnosti. Ze skutečností, z nichž vycházel žalovaný (věk a vzdělání žalobkyně a s tím související osamostatnění a nezávislost, přijetí progresivní právní úpravy na ochranu obětí domácího násilí), plyne, že ve srovnání se situací z roku 2015 se ohrožení žalobkyně vážnou újmou, jejímž původcem by byl otec žalobkyně, významným způsobem snížilo. Za této situace by bylo bez významu zjišťovat, do jaké míry byla činnost policejních složek v letech 2014 až 2016 ovlivněna korupčním jednáním.

V řízení nebyly zjištěny takové nové okolnosti, které by již dříve posouzený důvod pro udělení mezinárodní ochrany činily relevantním pro prodloužení doplňkové ochrany udělené z jiného důvodu. Žalobní bod je nedůvodný.

31. Podle lékařské zprávy ze dne 27. 11. 2017 je depresivní porucha žalobkyně kompenzována antidepresivy, tj. její stav je stabilizovaný. Žalovaný rovněž obstaral informaci sítě místních lékařů pracujících na Ukrajině ze dne 4. 7. 2017 o dostupnosti léčby deprese, podle níž je v zemi původu dostupná jak lékařská péče, tak široké spektrum léků. Ani zdravotní stav žalobkyně tak neopodstatňuje udělení kterékoliv z forem mezinárodní ochrany.
32. Soudu je dále z jeho úřední činnosti známo, že bratra žalobkyně A. T. (řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyla prodloužena doplňková ochrana, je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. X), s nímž je v kontaktu, pojí vztah s občankou Ukrajiny, jejíž rodina žije v Z. oblasti nezasažené konfliktem. Lze se tedy domnívat, že žalobkyně v případě nuceného návratu do země původu nemusí být zcela bezprizorní, přičemž skutečnost, že žalobkyně hovoří jen rusky, nepředstavuje problém (viz informaci Ministerstva vnitra Velké Británie ze září 2017). Žalobkyni ostatně může v tomto ohledu poskytnout oporu i její matka, které v návratu do země původu rovněž nic nebrání. Navíc s oborem, který žalobkyně vystudovala v tuzemsku, a pracovními zkušenostmi, které nabyla výkonem práce na území České republiky, se jistě bude moci uplatnit i v zemi původu.
33. Přání žalobkyně setrvat na území České republiky, pokračovat zde v přípravě na budoucí povolání a žít v podmínkách, které si vybudovala, je realizovatelné pouze pomocí některého z pobytových oprávnění upravených zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Nejde o okolnost významnou pro rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany.
34. Z výše uvedeného tedy plyne, že žalobkyni nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu a je možné efektivní využití institutu vnitřní ochrany. Žalovaný proto postupoval správně, rozhodl-li o neprodloužení doplňkové ochrany podle § 53a ve spojení s § 17a zákona o azylu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

35. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. května 2019

Tomáš Kocourek, v. r.

soudce